

J. Perrault Μετά τόν πρῶτον φόνον

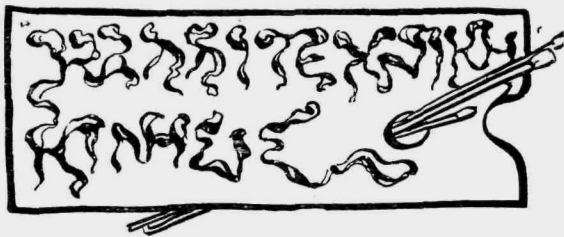
τέχνου ἀφανίζεται καὶ ζῆ ἡ ψυχὴ τοῦ ἔργου.

Χάρις εἰς τὴν ἐκθεσὶν τοῦ Λεντιγιὰκ ἐδόθη ἀφορμὴ - καὶ εἶναι ἀξιοὶ ἐπαίνου ὅσοι ἦρθον ἀπὸ τὸ ἐγὼ τῶν καὶ ἐπωφελήθησαν τῆς εὐκαιρίας - ἵνα καὶ οἱ πτωχοὶ καλλιτέχναι μας ἀντιληφθῶν πῶς ἀντιλαμβάνονται τὴν τέχνην καὶ ὅσοι δὲν εἶχον τὴν τιμὴν νὰ μαθητεύσουν εἰς τὸ περιζαμπρον Πολυτεχνεῖον μας. Ἴσως ν' ἀνεκάλυψαν καὶ ἀγνώστους ὀρίζοντας, ἴσως νὰ ὀδηγήθησαν εἰς μερικὰς γραμμάς, ἃς μᾶτην μέχοι τοῦδε ἀνεζήτουν, καὶ ἴσως νὰ ἠσθάνθησαν - διὰ μιάν στιγμὴν ἔστω - ὅτι ἡ τέχνη εἶναι μὲν ἐμπόρευμα - καὶ τὸ ἀπέδειξεν ὁ κ. Λεντιγιὰκ - ἀλλ' εἶναι καὶ ἱκανότης, ἡ ὁποία δὲν ἀπαντᾷ συνήθως εἰς τὰς παρ' ἡμῶν καλλιτεχνικάς ἐκθέσεις - γράφε κοκορομαχίας - οὔτε διδάσκειται ἀπὸ κριτικούς τῆς περιοχῆς τοῦ κ. Ο. Κρίθαντος, τοῦ αἰφνης ἐνσκήψαντος εἰς μιάν Ἀθηναϊκὴν ἐφημερίδα, κατατροποθέντος ὅμως ὑπὸ τὰ σκώμματα.

ΔΑΦΝΙΣ

ΘΕΑΤΡΟΝ

ΤΙΜΗ ΕΙΣ ΤΗΝ

“ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗΝ.”

Κατὰ τὰ ἐπισήμως γεγόμενα γνωστὰ ἀποτελέσματα τῶν Ἑλληνοδικῶν ἐπιτροπειῶν τῆς Διεθνούς Ἐκθέσεως Ἀθηνῶν, τῆς ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς Α. Β. Υ. τῆς πριγκηπίσσης Σοφίας, εἰς τὸ ἡμέτερον περιοδικὸν ὁμοψήφως ἀπενεμήθη ἀργυροῦν βραβεῖον μετὰ διπλώματος, διὰ τὴν καλλιτεχνικὴν αὐτοῦ ἀξίαν. Εἶναι ἡ «Πινακοθήκη» τὸ μόνον βραβευθὲν ἐν τῇ εἰρημένῃ ἐκθέσει περιοδικῶν τῶν ἐν τῇ Ἀνατολῇ, μηδενὸς ἄλλου λαβόντος οἰανδήποτε τιμητικὴν ἄλλην ἔνδειξιν. Οὕτω, ἡ «Πινακοθήκη» ἦτις τοσοῦτον τιμᾶται ἐν Εὐρώπῃ, ὥστε νὰ γίνεταί λόγος περὶ αὐτῆς ἐν τῷ ἄλλοθενεῖ τύπῳ καὶ νὰ ἐπιζητεῖται ἡ μετ' αὐτῆς ἀνταλλαγὴ τῶν σπονδαιοτέρων καλλιτεχνικῶν φύλλων, ἐπιβραβεύεται ἤδη ἐν διεθνεί ἐκθέσει, τυγχάνουσα ὅλως ἐξαιρετικῆς τιμῆς.

Εν τῶν σπουδαιοτάτων ζητημάτων, τὰ ὅποια ἀνέκαθεν ἀπασχολοῦσι τοὺς θεατρικοὺς τεχνοκρίτας εἶναι πῶς ἡ τέχνη τελειοποιουμένη δύναται νὰ φθάσῃ τὴν ἀλήθειαν τῆς φύσεως. Οἱ μέγιστοι τῶν καλλιτεχνῶν, οἱ διὰ τῆς ὑπερόχου αὐτῶν ὑποκρίσεως ἐπισπῶντες τὸν θαυμασμὸν τῆς ὑψηλότητος, κατὰθῶσαν διὰ τῆς μεγάλου ἐμπνεύσεως αὐτῶν καὶ τῆς ἐνδελεχοῦς, τῆς ἀκατάβλητου μελέτης, τόσον πιστῶς ν' ἀποδίδωσι τὴν ἀλήθειαν τῆς ἐκφράσεως τῶν ἀνθρώπων συγκινήσεων καὶ παθῶν, ὥστε ἡ τέχνη αὐτῶν νὰ συνταυτίζεται μετὰ τῆς φύσεως. Ἡ ἀποκορύφωσις τῆς τέχνης ἀφαιρεῖ τὴν ἐντύπωσιν τῆς τέχνης καὶ προσδίδει εἰς αὐτὴν τὴν ζωντανὴν καὶ ἰσχυρὰν ὄψιν τῆς φυσικότητος. Παρ' ἡμῶν κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη, μετὰ τὴν περιφανὴ ἀποτυχίαν τοῦ Β. Θεάτρου ὑπὸ τὴν πεφωτισμένην διεύθυνσιν τοῦ κ. Σ. Στεφάνου, μόνῃ ἡ Νέα Σκηνὴ ἔδειξε σημεῖα τινὰ καλλιτεχνικῆς ἀναπλάσεως.

Ἡ ἐμφάνισις τῆς ἐχαιρετισθῆ μετ' ἐνθουσιασμοῦ ἀπὸ τοῦς πονοῦντας τὸ ἑλληνικὸν θέατρον καὶ βαρυνθέντας ν' ἀκούωσι ψευδεῖς φωνάς, νὰ βλέπωσι ψευδεῖς κινήσεις, ἐν μέσῳ ψευδῶν σκηνογραφιῶν. Δύο ἢ τρία πρόσωπα μάλιστα αὐτῆς, οὐχὶ ἐξ ἀνάγκης βιοπορισμοῦ ἀνελθόντα τὰς σκηνίδας, ἀλλ' ὑπεύκοντα εἰς ἀληθῆ κλίσιν, κεκτημένα ἔμφυτον ἰδιοφυΐαν ἐφέλκυσαν τὴν προσοχὴν τῶν εἰδόντων καὶ ἀνῆλθον εἰς περιωπὴν ἐν τῇ ἐκτιμῇ τῶν ἱκανῶν νὰ κρίνωσιν.

Τὴν πρώτην θέσιν ἐκ τούτων διεκδικεῖ ἡ δεσποινὶς Ἐκνθάκη. Διεκκεκριμένης ἀνατροφῆς καὶ ἀρτίως μορφώσεως κόρη, ἔχουσα καλλιτεχνικά προσόντα, ἡγάγη τὸ θέατρον διὰ τῆς ἀγνωτέρας λατρείας καὶ ἐντὸς βραχέος χρονικοῦ διαστήματος ἐφέλκυσε τὴν προσοχὴν τῆς μᾶλλον ἀναπτυγμένης καὶ καλαισθητοῦς μεριδος τοῦ κοινοῦ τῶν Ἀθηνῶν. Κατέθελεν, ὅχι μόνον διὰ τῆς φυσικωτάτης ἀπαγγελίας τῆς, ἀλλὰ καὶ διὰ τῆς ψυχολογικῆς ἀντιλήψεως τῶν χαρακτήρων καὶ τῆς χαρακτηριστικῆς πρωτοτυπίας τῆς ὑποδύσεως αὐτῶν.

Τὸ ἔτι δὲ μᾶλλον ἐξαίρον τὴν μεγάλην ἀξίαν τῆς Ἀδῶς Ἐκνθάκης εἶναι ὅτι εἶναι σχεδὸν αὐτοδίδακτος ὅπως

καὶ οἱ λοιποὶ μύσται. Ὁ διευθύνων τὴν Νέα Σκηνὴν θεατρῶνης, πολὺ ὀλίγα μετέδωκεν εἰς τοὺς μύστας· τὸ βίαιον τοῦ χαρακτηρὸς του, τὸ ἀπότομον τῶν τρόπων του, ἡ ἀπεριγράπτως ἀλαζονικὴ αὐτάρκειά του πιθανῶς δὲ καὶ ἡ ἄγνοιά του τῆς σκηνῆς, ἀποδίδουσιν ἐπιζήμιοι εἰς τοὺς ἔχοντας ἀνάγκην μεθοδικῆς, συστηματικῆς διδασκαλίας, νεκροὺς μύστας. Οἱ φιλότιμοι οὗτοι νέοι διακαῶς ἐπιθυμῶν, ἔχοντες νὰ διακριθῶσι, ματαίως ἀναμένουσι φωτεινὴν καὶ ἀφωτισμένην χειραγωγίαν παρ' ἀνθρώπου, περὶ ἄλλα μικροσυμπερόντα περισπωμένου, καὶ θυσιάζοντος τὴν ὑψηλὴν ἰδέαν τοῦ θεάτρου εἰς τὸ φοβερόν του ἐγώ. Ὁ κ. Χρηστομᾶνος ἀποξενωθεὶς ἀπὸ πάντας τοὺς γνώστας τοῦ θεάτρου, ἀπαρνηθεὶς ὅλα ἐκεῖνα τὰ ἰδεώδη τὰ ὁποῖα μὲ τὸσον στόμφον ὑπέσχετο εἰς τὴν ἱερὰν κόγχην, ἐμεινεν ὅ,τι πράγματι ἦτο ἐκ φύσεως, καθαρῶς θεατρικῶς ἐργολάβος, μὲ εἰδικὰς μόνον γνώσεις θαλαμοστόλου (lapissier) εἰς ἃ, ὁμολογουμένως διεκρίθη. Διὰ τὸν ἀναμορφωτὴν αὐτὸν τοῦ ἑλληνικοῦ θεάτρου ἡ ποιότης τοῦ ἔργου εἶναι τι ἀσήμαντον, ἡ ἀξία τῆς μεταφράσεως ὅπως δευτερεῶν (ἴδε καὶ μετάφρασιν Συζύγων Λεοντίνης) ὅλη ἡ σημασία τῆς ὑποκρίσεως ἔγκειται εἰς τὴν παρουσίαν καλοκομμένων ἐσθήτων μεταξωτῶν. Εὐνότητον λοιπὸν εἶναι ὅτι καὶ ἡ Νέα Σκηνὴ μεθ' ὅλην τὴν φιλοτιμίαν τῶν μυστῶν τῆς καὶ τὰς σκηνοθετικὰς προσπαθείας, ἐξ ἀπόψεως θεατρικῆς τέχνης διέψευσε τὰς ἐπ' αὐτῆς ἐλπίδας, ἐξ αἰτίας τοῦ Διευθυντοῦ τῆς, ὅστις ἀπὸ διευθυντοῦ δραματικοῦ θιάσου ἐξεφυλίσθη εἰς ῥάπτῃν κυριῶν.

Γ. Ἀναστασιάδης

ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ

Ὁ ἐν Πάτραις ζωγράφος κ. Ἐπ. Θωμόπουλος νέον ἔργον ἀπεπεράτωσε, τὸ «Πρωτογέννητον». Ὁ πίναξ εἶναι ἀγροτικῆς ὑποθέσεως. Διὰ μέσου ἀπεξηραμένων κλημάτων διαφαίνονται τὰ βουνά, εἰς τὴν πεδιάδα δὲ βόσκει ἐν κοπάδι, ἐνῶ μίᾳ χωριατοπούλᾳ κρατεῖ εἰς τὴν ἀγκάλῃν τῆς ἑνᾶ νεογέννητον ἄμνον, παρακολουθεῖται δὲ ἀπὸ τὴν προβατίναν, καὶ ἀπὸ μίαν παιδίσκη. Ὁ πίναξ εἶναι φυσικώτατος.

— Αἱ Ἰταλικαὶ ἐφημερίδες ἐξάιρουσι τὸ ἔκτακτον ζωγραφικὸν τάλαντον μιᾶς κορασίδος 13 ἐτῶν, ἐκ Γαλλίας, ἣτις σπουδάζει ἤδη εἰς Φλωρεντίαν. Ὀνομάζεται Σαπλὲν καὶ εἶναι θυγάτηρ τοῦ περιφήμου

Γ. Παυλίδου

Ψυχρολουσία

Γάλλου ζωγράφου. Ἡδὴ ἐτοιμάζει ἔργον διὰ τὸ Salon τῶν Παρισίων.

— Πλεῖσται μαθητρίαι τῆς Σχολῆς τῶν Καλῶν τεχνῶν ἐν Παρίσις θὰ λάβωσι μέρος ἐφέτος εἰς τὸν διαγωνισμόν γλυπτικῆς καὶ ζωγραφικῆς, ἡ ἐπιτυχία δὲ υερικῶν ἐξ αὐτῶν, αἱ ὁποῖαι ἔχουσιν ἔκτακτον καλλιτεχνικὸν τάλαντον, εἶναι προφανές. Τεσσαράκοντα καὶ ὀκτὼ μαθητρίαι ἀκολουθοῦσι σήμερον τὰ μαθήματα τῆς ζωγραφικῆς τοῦ κ. Φ. Οὐμβέρ, μέλους τοῦ Ἰνστιτούτου. Δέκα φοιτῶσι εἰς τὸ τοῦ κ. Μαρκέσε, προέδρου τῆς Ἀκαδημίας τῶν καλῶν τεχνῶν.

— Ἦνοιξεν ἐν Βιέννῃ ἡ ἐτήσιος ἔκθεσις Secession, ἣν ἀποτελοῦν ἔργα τοῦ Κλίμτ. Ὁ Κλίμτ εἶναι ζωγράφος ἰσχυροῦ τάλαντου, ἀλλὰ μυλλιαρός. Τάσσεται ἐν Βιέννῃ μετὰ τὸν Μάχαρτ καὶ τὸν Κάουλθαχ, ἐν δὲ τῇ σχολῇ τῆς Secession θεωρεῖται ἀπὸ τοὺς κορυφαίους. Ὁ Μπαϊκλιν ἐξάραξε τὸν δρόμον, ὃν ἡκολούθησαν ὁ Στούκ καὶ ὁ Κλίγκερ, ἥδη δὲ ὑπερβηματίζει ὁ Κλίμτ. Ὁ Κλίμτ εἶναι colorist, ἀλλ' ἀποφεύγει τὸν ἄφρονον χρωματισμόν. Ἀκολουθεῖ μᾶλλον τὰς γραμμὰς. Μὲ τῆς κτυπητῆς πινελιᾶς του φεύγει ἀπὸ τὴν διαφάνειαν καὶ περιβάλλεται ἑνα βαθὺν μυστικισμόν· εἶναι ὁ εἰσηγητὴς τῆς μουσικῆς τῶν χρωμάτων, εἰς ἣν τὸν ἀκολουθεῖ ἐκ τῶν Ἑλλήνων ὁ κ. Παρθένος. Ὁ Κλίμτ δὲν ἐνδιαφέρεται ἀντὶ τὸν ἑννοῦν, καὶ διὰ τοῦτο καὶ οἱ εἰς τὰς τέχνας αὐτὴν μεμνημένοι ἀγωνίζονται νὰ τὸν ἐννοήσουν. Ἐξετέθησαν πίνακες μεγάλοι ἡ «Φιλοσοφία» ἡ «Ἱατρική», ἡ «Νομική», εἰς τοὺς ὁποίους ἡ τέχνη μὲ ἐπικὴν μεγαλοπρέπειαν ἀναπαρίσταται. Δύναται τις εἰπεῖν ὅτι ὁ Κλίμτ ἀντιπροσωπεύει τὴν τραγωδίαν ἐν τῇ ζωγραφικῇ. Παράδειγμα, ἐκτός τῶν ἀνωτέρω ἔργων, καὶ ἡ «Ἀλήθεια» του. Εἰς τὴν «Νομικὴν» ἥτις εἶναι τὸ νεώτατον ἔργον του, εἰς γέρον καταδίκης, γυμνός, ἐλευνὸς μὲ τὴν κεφαλὴν κάτω νεύουσιν καὶ τὰς χεῖρας δεδεμένας ἔπιθεν, περιαιγής, περιβάλλεται διὰ πλοκάμων ἐνὸς τεραστίου πολυποδός, εἶδος θηρίου ἀπὸ τὴν Κόλασιν τοῦ Δάντου. Ὁ πολυπόδος, μὲ ἑνα σπινθηροβολοῦντα ὄφθαλμόν, φαίνεται ὡς νὰ θέλῃ νὰ συνθλάσῃ τὴν κεφαλὴν τοῦ γέροντος τοὺς πόδας τοῦ ὁποίου περιβάλλουν οἱ πλοκάμοι του ὡς ὄφεις. Τὰ στήγματα τῶν πλοκάμων, χρυσίζοντα, φαίνονται ὡς ὄφθαλμοί. Ὅπισθεν τοῦ ἀπαίσιου αὐτοῦ συμπλέγματος, φαίνονται τρεῖς Ἑριννύες, ἰσχναί, φρικταί. Τὸ ὅλον περιβάλλει εἰς μαῦρος κύκλος, ὡς ὄριον τοῦ Ἀδου, ἔνθα τιμωρεῖται ἡ Ἀδικία. Ἀνωθεν μίᾳ λευκῇ γραμμῇ, ὡς γέφυρα ὑψοῦται, ἐνῶ κάτωθεν προκύπτουν δύο αὐστηραὶ μορφαὶ Ρωμαίων δικαστῶν. Ἀνωθεν τῆς λευκῆς γραμμῆς ἐπὶ τοίχῳ ἐκ πολυχρῶμων πλακῶν, εἰκονίζονται ψηφιδωτὰ ὁ Νόμος καὶ ἡ Ἀλήθεια καὶ μέσφ αὐτῶν αὐστηρά, εὐθυτενῆς ἐν χρυσῇ ἀμφίεσει, στηρίζουσα τὴν δεξιάν ἐπὶ ρομφαίας, ἡ Δικαιοσύνη.

— Ὁ ἐν Ἀθήναις ἱατρός κ. Δημητριάδης ἀπέκτισε ἀρχαιοτάτην εἰκόνα παριστώσαν τὴν φυγὴν τῆς Θεοτόκου εἰς Αἴγυπτον. Ἀγνωστον ἂν πρόκειται περὶ πρωτοτύπου ἢ ἀντιτύπου μεγάλου καλλιτέχνου τῆς Ἀναγεννήσεως.

ΓΛΥΠΤΙΚΗ

Αἱ διὰ τὸν ἀδριάντα τοῦ Παλαιολόγου εἰσφοραὶ διέκλπησαν ἕνεκα τῶν Μακεδονικῶν εἰσφορῶν. Συνελέγησαν μέχρι τοῦδε 43,000 δρχ. πρέπει ὅμως ἄλλαι τόσαι περίπου νὰ συλλεχθῶσιν διὰ νὰ ἀπαρτισθῇ πρὸς ἀντάξιον τοιοῦτο ἀδριάντος. Ὁ διαγωνισμὸς ἔσται διεθνὴς ποῦ θὰ στηθῇ δὲν ἀπεφασίσθη ἐτι. Προφανῶς ὅμως ἡ μόνη ἀρμόζουσα θέσις εἶναι ἡ πλατεῖα τῶν Ἀνακτόρων.

— Ἐκ Λονδίνου ἀγγέλλεται ὅτι ὁ γλύπτης Ροδὲν ἐξέλεγχῃ πρόεδρος τῆς ἑταιρείας τῶν γλυπτῶν, ζωγρά-

φων και χαλκογράφων, αντικαθιστών τον Ουίτπλερ.
— Έν Τάρβη της Γαλλίας άπεκαλύφθη άνδριάς του Δαντών.

— Θάνεγερβλ έν Παρισίους άνδριάς εις τον θαλασσογράφον Εύγένιον Jiahy.

ΕΚΘΕΣΕΙΣ

— "Ηνοίξεν έκθεσις Νέας Τέχνης έν Βερολίνω Κατ' αὐτῆς διεγύθησαν τὰ βέλη των ὅλοι σχεδόν οἱ καλλιτεχνικοὶ κύκλοι τῆς Γερμανίας. Μία αἰθούσα περιλαμβάνει προσπλάσματα τοῦ Ροδέν, γυναικείων μορφῶν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον. Ὁ Ροδέν εἶνε ἄγαν τολμηρὸς καὶ εἰς τὰ νέα του ἔργα, ταχὺς ἀλλὰ καὶ σταθερὸς εἰς τὴν γραμμὴν. ἀλλὰ καὶ ἀσύλληπτος. Εἰς τὴν έκθεσιν ἐκτίθενται ἔργα τοῦ Μπενάρ, μία ἄγνωστος εἰκὼν τοῦ Μπαϊκλιν, ὅστις πρῶτος εἰσήγαγε τὴν μουσικὴν ἀντίληψιν εἰς τὸ χρῶμα, ὅπως ὁ Βουλιὸς ἀντιθέτως εἰσήγαγε τὸ σύστημα τῶν μουσικῶν ζωγραφικῶν. Ἡ εἰκὼν τοῦ Μπαϊκλιν παριστᾷ πειρατικὸν πλοῖον περιπολοῦν νησιῶν. Αἱ κῶπαι εἶνε πορφυραῖ. Ἐν γένει ἡ έκθεσις, ὡς ἐπαναστατικὴ, δριμύως ἐπικρίνεται ὑπὸ τῆς παλαιᾶς Ἀκαδημαϊκῆς ζωγραφικῆς.

— Συνῆλθεν έν Βρυξέλλαις, ἐν τῇ μαρμαρινῇ αἰθούσῃ τοῦ Ἀκαδημαϊκοῦ μεγάρου ἡ ἐπιτροπὴ τοῦ καλλιτεχνικοῦ τμήματος τῆς Ἐκθέσεως τῆς Διέγης, ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ κ. Beernaert Ὑπουργοῦ. Εἰς τὴν Ἐκθεσιν θὰ ἐκτεθῶσι καὶ ἀρχαῖαι εἰκόνες Βέλγων καὶ Γερμανῶν ζωγράφων. Οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ μετάρχωναι τῆς έκθέσεως Ἑλλήνες καλλιτέχναι δύνανται ν' ἀπευθυνθῶσι πρὸς ἡμᾶς.

— Εἰς τὴν έκθεσιν Λεντιγιᾶκ, ἥτις ἔκλεισεν ἤδη, ἐπωλήθησαν 50 ἔργα περίπου ἀγορασθέντα ὑπὸ τῶν κ.κ. Αὐγ. Ἀβέρωφ, Καλλιγᾶ, Mailler, Tooth, Ζίρου, Ρῶς, Δίξων, Noteman, Miss C rdon.

— Ἡ φιλοτέχνησις τῶν διπλωμάτων τῆς Διεθνούς Ἐκθέσεως Ἀθηνῶν ἀνετέθη εἰς τὸν κ. Αὐτραν.

— Εἰς τὸ καλλιτεχνικὸν τμήμα τῆς Διεθνούς Ἐκθέσεως τῶν Ἀθηνῶν ἀπενεμήθησαν τὰ ἐξῆς βραβεῖα ὑπὸ τῆς Ἑλλαδικῆς ἐπιτροπῆς, ἀποτελουμένης ἐκ τῶν κ. κ. Γ. Ἰκωβίδου εἰτηγητοῦ, Ν. Αὐτρα, Ο. Φωκᾶ, Γ. Χατζεπούλου καὶ Δ. Φιλιππότου.

Ἐκ τῶν ἔργων Ἑλλήνων καλλιτεχνῶν οὐδὲν ἔτυχε διπλώματος τιμῆς, οὔτε χρυσοῦ βραβεῖου. Ἀργυροῦν ἔλαβον οἱ κ.κ. Κ. Βολωνάκης, Θ. Ράλλης διὰ τὴν Παπιδόπουλιν, Κ. Παρθένος, Θάλεια Φλωρεῖα διὰ μίαν γραῖαν Χαλκοῦν οἱ κ. κ. Π. Τσιριγώτης διὰ τὸ Μυστικόν, Σ. Βικῆτος, Μ. Ραβζιάς, Θ. Δημητρίου διὰ μίαν προτομὴν, Σ. Παρλιάρος διὰ τὸν Κύκλον, Ν. Ἀλεκτορίδης διὰ τὴν Προσευχὴν, Κ. Βατρακζίδης διὰ τὴν Ἐπέτειον, Ε. Ἰωαννίδης διὰ κεφαλὴν κόρης, Ι. Ρίγος διὰ τὸν λοῦστρον. Εὐφῆμου μνείας ἔτυχεν ἡ δεσποινὶς Λυσκαρίδου διὰ τὰ ρόδα, καὶ οἱ κ. κ. Κ. Κωνσταντινίδης διὰ τὴν Μακεδονίαν, Ν. Γεωργαντζᾶς διὰ προτομὴν, Ε. Βυστρατιᾶδης διὰ μίαν προσωπογραφίαν. Ἐν τῇ χαρακτηριστῇ ἔτυχε βραβεῖου ἀργυροῦ ὁ κ. Κελαϊδῆς.

Ἐκ τῶν ξένων ἔργων ἔλαβον βραβεῖον τιμῆς τὸ Ἰπποδρόμιον τοῦ L'empirien ἐκ τῶν ζωγραφικῶν ἔργων, καὶ ὁ Συναρὸ Βερζεσᾶκ τοῦ Joris καὶ ἡ προτομὴ τοῦ Αὐτοκράτορος τῆς Αὐστρίας. Χρυσοῦ βραβεῖον οἱ Farasyn διὰ τοὺς Δραπέτας τοῦ σχολείου, Proest διὰ τὸ γεῦμα, Zonaro διὰ τὸ Τουρκικὸν κοιμητήριον, Ἀχμέτ Ἀλῆ διὰ τὰ σῦκα, Onderaα διὰ τὴν Ἐπ'ανόρον ἐκ τοῦ Γολγοθᾶ, Raurich διὰ τὰ Ἑλλῃ, Hirschig διὰ τὸ Μόθμαζ Κατηχῆσεως, Caciario δι' ἐν τοπίον, Cecchielli διὰ τὴν προτομὴν τοῦ Χριστοῦ, Ἀργυροῦ οἱ Roesingh διὰ τὴν μάμμη, Pertilge διὰ τὴν χαρτυγὴν Kernkamp διὰ τοὺς θύνους, Schaefels διὰ τὴν Πολεμιστῆριον κραυγὴν, Boudry διὰ τὴν κό-

ρην ἀλιέως, Schippers διὰ τὸν Κατάδικον, Weyns διὰ τὴν Γόγασαν, Σεφκὲτ βέης, B. Gil y Roig, A. Ros y Güell, Simonet διὰ Ἀλώπεκα καὶ σταφυλάς, Parera διὰ τὴν Παρρηγορίαν, Rivalta διὰ τὸν Ἰωάννην Βαπτιστῆν. Χαλκοῦν Boland διὰ τὸν πίνακα Ἐκαστος δι' ἐαυτόν, Boks διὰ τὸ Ἀπηγορευμένον ἔδαφος, A'bracht διὰ τοὺς Ἀλιεῖς ἐγγέλεων, Chestret διὰ τὴν ἐξοχὴν, Tyk διὰ τὴν Ἱστορικὴν σελίδα, Wirth, Schram διὰ τὰ παίζοντα παιδιᾶ, Marti δι' ἄνθη Ἀδὴλ Ἐμέρ. Εὐφῆμου μνείας ἔτυχον ἐν ὅλῳ 10.

Γενικῶς ἐκρίθη ὡς ἐπιπολαία ἡ κρίσις τῆς Ἑλλανολοικῆς Ἐπιτροπῆς, ἥτις ἠδίκησεν ἔργα ἀληθινῆς ἀξίας καὶ ἐβράβευσεν ἄλλα κατώτερα πάσης κρίσεως. Ὅταν τὰ Ἑλλῃ τοῦ Raurich καὶ ἡ ναυμαχία τοῦ S halfels καὶ ὁ Κατάδικος τοῦ Schippers λαμβάνουν κατώτερον βραβεῖον τοῦ Ἰπποδρόμιου, ἐξισοῦνται δὲ μετὰ τὸ Γεῦμα τοῦ Pio st. ὅταν ὁ Zonaro βραβεύεται διὰ τὸ Κοιμητήριον καὶ ὅχι διὰ τὰς θαλασσογραφίας του, καὶ ὁ Δημητρίου ὅχι διὰ τὸν Φιλοκτήτην ἀλλὰ διὰ μίαν προτομὴν, καὶ ἡ Λυσκαρίδου μόλις εὐφημον μνείαν λαμβάνει ἀργυροῦν δὲ ὁ Παρθένος, ὅταν ἡ Κεφαλήν δρομάδος τοῦ Palmezana δὲν ἀξιοῦνται οὔτε εὐφημου καὶ μνείας, καὶ ἀποσιωπῶνται ὁ Αεμπέσης, ὁ Ροιδός, ὁ Μποκατσάμπης, θὰ εἴπῃ βέβαια ὅτι οἱ κριταὶ ἤθελαν ὅχι νὰ κρίνουν, ἀλλὰ νὰ παίζουν. Κατὰ τῆς κρίσεως ὑπεβλήθησαν ἐφέσεις ἐκ μέρους τριῶν Ἑλλήνων καλλιτεχνῶν.

Τὰ πλεῖστα τῶν βραβευθέντων ἔργα ἐδημοσιεύθησαν ἐν τῇ «Πανακροτήχῃ».

ΜΟΥΣΙΚΗ

Ἦρχισαν αἱ δεκαπενθήμεροι ἀσκήσεις τῶν μαθητῶν καὶ μαθητριῶν τοῦ Ὡδεῖου Λόττνερ. Κατὰ τὰς ἀσκήσεις ταύτας κατεδείχθη πόσον επιτυχῶς λειτουργεῖ ἡ ἀρίστη αὕτη μουσικὴ σχολή, ἐν ᾗ ἐκπαιδεύονται 200 μαθηταὶ καὶ μαθήτριαι.

ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΚΗ

Τὰ σχέδια τοῦ διαγωνισμοῦ διὰ τὸν ἐν Πάτραις ἱερὸν ναὸν τοῦ Ἀγ. Ἀνδρέου θὰ κριθοῦν ὑπὸ τῆς ἐν Βερολίνω Ἀκαδημαϊκῆς τῶν Καλῶν Τεχνῶν.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑΙ

ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Εν τῷ Γερμανικῷ Ἰνστιτούτῳ Ἀθηνῶν ὠμίλησεν ὁ κ. Δυϊρπελδὸς περὶ τῶν νέων ἐν Περγάμῳ ἀρχαιολογικῶν ἐρευνῶν.

— Νέαι ἀνερευνήσεις θὰ γίνουν εἰς τὸν βυθὸν τῶν Ἀντικληθύρων.

— Ἀπέθανεν ὁ καθηγγητὴς τῆς ἀρχαιολογίας τοῦ ἐν Κιέλῳ Πανεπιστημίου Ἀρθούρος Μίλχαϊφερ, παλαιὸς ἐταῖρος τοῦ ἐνταῦθα Γερμανικοῦ Ἰνστιτούτου, ὅστις διεκρίθη διὰ σπουδαίων ἐργασιῶν, οἷον διὰ πραγματείας «περὶ τῆς ἀρχῆς τῆς τέχνης» καὶ διὰ τῶν τοπογραφικῶν αὐτοῦ μελετῶν περὶ τῶν δήμων τῆς Ἀττικῆς καὶ τῆς τοπογραφίας τῶν Ἀθηνῶν. Αὐτὸς ἐξέτελεσε καὶ τὰς ἐν Πιλιῳ δοκιμαστικὰς ἀνασκαφάς, δι' ὧν ἀπεκαλύφθη ὁ ναὸς τῆς Ἀλέας Ἀθηνᾶς καὶ διεκρίθη ἐπὶ πλέον ἐν τῇ περιγραφῇ τῶν ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα διεσπαρμένων τῆδε κεικῆτες ἀρχαίων, καὶ ἰδίως ἔργων τῆς γλυπτικῆς. Δύναται νὰ λεχθῇ, ὅτι ὁ Μίλχαϊφερ ἐνεκαίνευσεν τοιοῦτου εἶδους περιγραφὰς καὶ μελέτας.

— Ἀφίκετο ὁ κ. Φίνδριχ ἐκ μέρους τῆς Γερμανικῆς Κυβερνήσεως ὅπως συλλέξῃ ἀρχαίας ἐπιγραφὰς